

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Historiske Psalmer og Riim til Børne-Lærdom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Historiske Psalmer og Riim til Børne-Lærdom", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 8. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1832_502A-txt-shoot-idm1312/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Vort syndig' Stov at bære,
At huse og at nære.

Men, Gud skee Lov og Pris,
Et bedre Paradiis,
End det, som blev fordærvet,
Os Jesus har forhvervet,
En Himmel uden Fare:
O, gid vi der kun vare!

Patriarherne.

No. 3.

Kain pløied' rast i Vaar,
Tænkte paa det Næste,
Abel gif og vogted' Faar,
Tænkte paa det Bedste!

Beage, takkende i Høst
Gud for Vinter-Føde,
Offrede med Lovsangs-Røst
Hver sin Forste-Grøde!

Kain offrede sin Næeg,
Abel Dægge-Lammet,
Kains Tak var Tungge-Beeg,
Abels Hjerre flammed'!

Herren saae af Himlen ned,
Straalen kysfed' Lammet,
Kain blegned' harm og vred,
Skulde rød sig flammed'!

Kain! Kain! sagde Gud,
Hvi den mørke Mine?
Synd i Mørke ruges ud,
Dages brat til Pine!

Avind banker, vogt dig vel!
Er hun forskt derinde,
Hun er Dronning, du er Træl,
Saaer det bedst at finde!

Abel gif og vogted' Faar,
Skued' Solen dale,
Kain gav ham Vane-Saar,
Under Venne-Tale!

Kain! Kain! sagde Gud,
Hvor er nu din Broder,
Du gif med paa Marken ud:
Sommen af din Moder?

Skarnet svared': ei veed jeg,
Derpaa tør jeg sværge,
Hvorhen Abel drog sin Vej,
Var og ei hans Børgel!

Logner! sagde Herren god,
Udaad har du øvet,
Naaber ei din Broders Blod
Lydt til mig fra Støvet!

Bandfat være Jorden nu,
For hun drak det Dyr!
Bandfat, fremfor Jorden, du,
Fuleste Uhyre!

Hvor du ploier, Klinte groe
Meer end Byg og Hvede!
Erindt paa Jord om Sjæle: No
Du forgjæves lede!

Huh! det brænder mig som Ild,
Hvinede den Fule,
Fare maa jeg fra Dig vild,
Hvor jeg mig kan skjule!

Uden Anger, uden Bød,
Kain gif til Grunde,
Flugtende fra Gud til Rod;
Han var af den Ondel!

Abel slunrer sødt i Lon,
Gud ei glemmer Sine,
Haabets Lund er immergrøn,
Der er ingen Pine!

Ei uddør den Godes Et,
Maa end tit den bløde,
Adam fik af Gud, i Seth,
Broder til den Døde!

Ufrugt hngler mest paa Jord,
Modnes først og falder:
Kains Slægt blev stærk og stor,
Stakket blev dens Alder!

Rain bygde sig en Stad,
 Stort det skulde være,
 Gjorde sig med Stene glad,
 Mured' paa sin Værelse!

Verdens Horn kan Verden bedst,
 Gøre sig til Nytte;
 Seth, paa Jord en fremmed Gæst,
 Røides med en Hytte!

Lamech var en Rains Son,
 Tog sig Koner tvende,
 Gav vel Fader Morder-Løn,
 Sang derom behænde!

Dræbte Ord han dødnings-bleg
 Læmped' efter Klanger,
 Sonnen læmped' Strånger-keeg,
 Efter Dødnings-Sanger!

Spille-Manden Jubal hed,
 Jubal med sin Hammer
 Blev den første Vaaben-Smed,
 Tændte Krigens Flamme!

Broder-Var i Herre-Færd,
 Næmt at ihufomme!
 Om Jer sjuuge Svyd og Sværd,
 Kvæde Lur og Tromme!

Ikke saa om Sæd af Seth,
 Folk i Fugle-Sale,
 Om den stille Hyrde-Set,
 Sjuuge Rattergale!

Stolte Ting ei den opfaad,
 Stævned' efter Evne,
 Ydmyghed dog Vren vandt
 Kvindens Sæd at nævne!

Fremmed for al Høiheds-keeg
 Den Guds Berne-Stamme,
 I sit mindste Skud dog stæeg
 Did, hvor Stjerner branne!

Yngst i Verden Enoch blev,
 Smagte dog ei Døden,
 Livets Lyst ham sødt henrev,
 Mindst fik han af Nøden!

Himmelhær han gif paa Jord,
God for Herrens Dø,
Drog saa op i Fugle-Spor,
Til Ham i det Høie.

Brustne Dine læges brat
I de grønne Sale,
Derfor sadt om Sommer-Nat,
Sjunge Nattergale!

Synd-Floden.

No. 4.

Naar Nat uddælder,
Fra sorten Sky,
Og Maanen kvælder,
Til Morgen-Gry,
Mens Gode blunde,
Har travlt de Onde,
For Lyset styre!

